

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/38/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4221201682
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4221201682.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a sudkýň JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX, XXX XX C. D., zastúpenej: JUDr. Pavol Biroš, advokát so sídlom Bardejovská 44, 080 01 Prešov, proti žalovaným: 1. E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXXX/X, XXX XX A., adresa na doručovanie: H. XX, XXX XX A., zastúpený: JUDr. Tibor Šulák, advokát so sídlom Nám. Dr. M. Thege Konkolyho 3, 947 01 Hurbanovo, 2. KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpená: JUDr. Danuše Tichá, s.r.o., so sídlom Nám. M. Benku 6, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 52 058 310, o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 24. novembra 2022 č.k. 6C/16/2021-400, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanému v prvom rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni nepriznáva.
- III. Žalovanej v druhom rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni nepriznáva.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom žalobu zamietol. Žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 415, § 420 ods. 1, § 444, § 822 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1, 2, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, § 4 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4, § 15 ods. 1, 2 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

1.2. Konštatoval, že žalobkyňa sa domáhala náhrady nemajetkovej ujmy, lebo v dôsledku dopravnej nehody zavinenej žalovaným v 1. rade je liečená psychiatrom z pretrvávajúcej depresie prameniacej z prežitého traumatického zážitku pri autonehode, pri mnohých aktivitách je odkázaná na starostlivosť iných osôb, stratila možnosť pestovať športy, nemôže už žiť aktívny spoločenský ani partnerský život, nie je schopná ohnúť dolné končatiny ani v polovičnom rozsahu, je odkázaná na invalidný dôchodok, jej prípadné tehotenstvo je vysoko rizikové, a má psychickú traumu z dopravných prostriedkov. Zistil, že žalobkyni bol žalovanou v 2. rade odškodnený nárok na bolestné v sume celkom 40 176,15 eura, nárok na náhradu nákladov spojených s liečením v sume 1 559 eur, refundované právo na zdravotnú starostlivosť poskytnutú VŠZP v sume 15 944,54 eura, odškodnený nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 52 676 eur. Na základe Dohody o vysporiadaní nárokov na náhradu škody na zdraví zo dňa 23.09.2022 bola žalobkyni zvýšená náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia o 25 %, t.j. o 13 169 eur (spolu náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 65 845 eur). Popri týchto nárokoch bola žalovanou v 2. rade poskytnutá žalobkyni náhrada nemocenských

dávok v sume 1 942,30 eura, invalidný dôchodok v sume 2 486,92 eura s predpokladaným plnením do budúcnosti v sume 118 546,74 eura. Žalobkyňa si u žalovanej v 2. rade na základe predmetnej dopravnej nehody uplatnila aj nárok na náhradu straty na zárobku počas PN a po PN - rentu.

1.3. Súd prvej inštancie mal za to, že nárok žalobkyne za zásah do jej osobnostných práv tak, ako si ho uplatnila žalobou v tomto konaní, je krytý inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia (resp. náhradou za bolesť) a bol odškodňovaný na základe bodového ohodnotenia, pričom pokryl náhradu všestranných obmedzení žalobkyne v rôznych sférach jej života, ktoré sa prejavili ako dôsledok poškodenia zdravia. V súvislosti s psychickými problémami, ktorými žalobkyňa trpí a na ktoré poukázal aj znalecký posudok uviedol, že zákon č. 437/2004 Z.z. vymedzuje priestor na zohľadnenie všetkých špecifických aspektov osobnosti dotknutej fyzickej osoby, a to vrátane jej psychickej sféry (v prípade najzávažnejších psychických stavov napríklad cez položku č. 254 alebo 255 časti II. prílohy č. 1 k cit. zákonu). Psychické problémy žalobkyne (prejavujúce sa či už hneď po dopravnej nehode alebo následne) je možné subsumovať pod inštitút sťaženia spoločenského uplatnenia. K tvrdeniu žalobkyne o pociťovaní permanentnej bolesti uviedol, že bolesť, ako ujma spôsobená poškodením zdravia, jeho liečením alebo odstraňovaním jeho následkov, je rovnako odškodňovaná na základe zákona č. 437/2004 Z.z., a náhrada za bolesť sa poskytuje na základe lekárskeho posudku a bodového hodnotenia, pričom sa poskytuje jednorazovo a musí byť primeraná zistenému poškodeniu na zdraví, priebehu liečenia alebo odstraňovaniu jeho následkov. Žalobkyňa bola žalovaná v 2. rade odškodnený nárok na bolestné v sume celkom 40 176,15 eura. K tvrdeniu žalobkyne, že nie je schopná ohnúť dolné končatiny, v dôsledku neurologických poškodení nevydrží dlhšiu dobu stáť, sedieť, či ležať, nie je spôsobilá vykonávať žiadne športové pohybové aktivity, je obmedzená vo sfére bežného života a má psychickú traumu z dopravných prostriedkov, vyslovil názor, že uvedené obmedzenia žalobkyne sú kryté inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia, keďže majú preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony žalobkyne, na uspokojovanie jej životných a spoločenských potrieb a na plnenie jej spoločenských úloh. Takáto náhrada sa poskytuje na základe lekárskeho posudku a musí byť primeraná povahe následkov a ich predpokladanému vývoju, a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti žalobkyne uplatniť sa v živote a v spoločnosti. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne, že je odkázaná na invalidný dôchodok uviedol, že z rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo dňa 27.09.2019 vyplýva, že zdravotnému postihnutiu žalobkyne bola v posudzovanom čase určená miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť celkom 70 %, avšak s dôvetkom, že jej zdravotný stav sa môže meniť, nakoľko sú plánované ďalšie operácie s tým, že z Odborného lekárskeho posudku vyplýva, že žalobkyňa je pracovne zaraditeľná na trh práce (na prácu viac sedavého charakteru). Tieto skutočnosti považoval súd prvej inštancie za významné pre odškodňovanie náhradou škody na zdraví, a nie vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Navyše, invalidný dôchodok žalobkyne bol, a dlhodobo bude, odškodňovaný, a preto nie je dôvodom na priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. K tvrdeniam žalobkyne o vysokej rizikovosti jej prípadného tehotenstva uviedol, že z Lekárskej správy zo dňa 19.04.2021 (č.l. 10 spisu), ktorú vystavil F. I. E., G., F., gynekológ a pôrodník vyplynulo, že žalobkyňa bolo v prípade tehotnosti odporúčané sledovanie v ambulancii pre rizikovú tehotnosť a jej prípadné tehotenstvo by bolo vedené ako rizikové, avšak tvrdenie žalobkyne o vysokej rizikovosti tehotenstva, resp. vylúčení druhého tehotenstva zo žiadneho listinného dôkazu založeného v spise preukázané nebolo. Aj prípadné rizikové tehotenstvo bude posudzované a odškodňované ako škoda na zdraví, a nie ako nemajetková ujma. Zdôraznil, že žalobkyňa bola žalovaná v 2. rade priznaný nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 52 676 eur, a následne na základe Dohody o vysporiadaní nárokov na náhradu škody na zdraví zo dňa 23.09.2022 bol žalobkyňi zvýšený nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia o 25 %, t.j. o sumu 13 169 eur. Spolu teda bola žalobkyňi vyplatená náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 65 845 eur. V priebehu konania nebolo žalobkyňou preukázané, ktoré nároky žalobkyne boli odškodnené v rámci náhrady bolestného a ktoré titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Preto nebolo možné jednoznačne posúdiť, či ujma za ktorú si žalobkyňa v tomto konaní uplatňovala náhradu nemajetkovej ujmy, nebola už odškodnená v rámci priznanej a vyplatenej náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Navyše v Dohode o vysporiadaní nárokov na náhradu škody zo dňa 23.09.2022, žalobkyňa prehlásila, že touto dohodou sa všetky jej nároky na náhradu škody za sťaženie spoločenského uplatnenia v súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou zo dňa 30.03.2018 vo vzťahu k žalovanej v 2. rade považujú za uspokojené v celom rozsahu. Z uvedenej dohody vyplynulo, že medzi žalobkyňou a žalovanou v 2. rade bola uzatvorená mimosúdna dohoda o vysporiadaní všetkých nárokov sťaženia spoločenského uplatnenia v dôsledku dopravnej nehody zo dňa 30.03.2018. Preto nároky uplatnené žalobkyňou v tomto konaní sú nepriznateľné v rámci osobnostných nárokov titulom zásahu do osobnostných práv. Tvrdenie žalobkyne,

že dôsledky poškodenia jej zdravia sa prejavili vo viacerých sférach jej súkromného a rodinného života a odôvodňovali náhradu nemajetkovej ujmy z titulu ochrany osobnosti, nebolo v konaní preukázané, ujma utrpená žalobkyňou je krytá inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia a bolestného, pričom žalobkyňa už bola vyplatená náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 65 845 eur a náhrada za bolesť vo výške 40 176,15 eura. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 25Co/56/2018, ktoré vychádza aj z právneho názoru vysloveného v náleze Ústavného súdu SR I. ÚS 426/2014. Z uvedených dôvodov žalobu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch titulom ochrany osobnosti ako nedôvodnú zamietol. Návrhy žalovaného v 1. rade na doplnenie dokazovania výsluchom znalca F. F. A., výsluchom F. I. E., uložením povinnosti žalobkyňi predložiť lekársku správu (prepúšťaciu správu) z NRC Kováčová a vyžiadanim správy z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny o pokusoch žalobkyne sa zamestnať, zamietol z dôvodu, že ich vykonanie by bolo v konaní nadbytočné z dôvodu, že už boli doterajším dokazovaním bez dôvodných pochybností overené a zároveň výsledky doterajšieho dokazovania postačovali na konečné rozhodnutie vo veci samej.

1.4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 257 CSP, keď dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP videl v sociálnych aspektoch vystupujúcich na strane žalobkyne. Prihliadol na majetkové i sociálne pomery na strane žalobkyne, ktorá po dopravnej nehode zostala odkázaná na invalidný dôchodok, ako jej jediný príjem. Z rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo dňa 27.09.2019 vyplýva pokles schopnosti žalobkyne vykonávať zárobkovú činnosť o 70 %, v dôsledku čoho jej bol priznaný invalidný dôchodok vo výške 115,60 eura mesačne a inú zárobkovú činnosť vykonávať nevie. S ohľadom na túto sociálnu a finančnú situáciu žalobkyne s prihliadnutím na predmet konania dospel k záveru, že priznanie náhrady trov konania žalovaným by bol neprímerane tvrdý postih pre žalobkyňu, ktorá iniciovala konanie o náhradu nemajetkovej ujmy z poškodenia zdravia po dopravnej nehode, ktorú spôsobil žalovaný v 1. rade, pri ktorej utrpela vážne zdravotné problémy s trvalými následkami. Prihliadol tiež na stranu žalovaných, pre ktorých nepriznanie náhrady trov konania rozhodne nebude takým neprímeraným postihom, akým by bol pre žalobkyňu v prípade priznania tohto nároku žalovaným. Žalovaný v 1. rade je fyzickou osobou, pričom v konaní nebolo preukázané, že by nemohol pracovať a tak dosahovať pravidelný mesačný príjem, a žalovaná v 2. rade je právnickou osobou disponujúcou majetkovým portfóliom, preto nepriznanie nároku na náhradu trov konania nespôsobí neprímeraný zásah do ich majetkovej sféry.

2.1. Žalobkyňa podala v zákonnej lehote odvolanie a navrhovala, aby odvolací súd napádaný rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná jej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Dôvodila ustanovením § 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) Civilného sporového poriadku (CSP).

2.2. Namietala voči záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého uplatnený nárok za zásah do jej osobnostných práv je krytý inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia, resp. náhradnou za bolesť. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo/65/2013 publikovaný v Zbierke stanovísk NS a súdov SR pod R 1/2015. Najvyšší súd v tomto judikáte jednoznačne konštatoval, že ten istý skutkový dej (konkrétne autonehoda) môže v niektorom prípade zakladať zároveň nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej fyzickej osobe na jej osobnostných právach; tieto nároky treba dôsledne rozlišovať a pri ich posudzovaní mať na zreteli nielen odlišnosť vzťahov, z ktorých sú vyvodzované, ale tiež právnej úpravy, ktorá sa na ne vzťahuje. Správnosť záverov, o ktoré sa opiera žaloba potvrdzuje aj česká súdna prax (uznesenie NS ČR sp.zn. 30Cdo/154/2007 zo dňa 28.06.2007).

2.3. Tvrdila, že znaleckým posudkom preukázala, že došlo k výraznému zásahu do jej psychickej sféry a do jej postavenia v spoločnosti. V odvolaní zopakovala obsah svojej výpovede pred súdom prvej inštancie (zápisnica z pojednávania č.l. 339). Uviedla, že z tejto výpovede vyplýva, že jej osobnostné práva boli v dôsledku predmetnej autonehody zasiahnuté v absolútnom rozsahu. S ohľadom na ďalšie vykonané dôkazy tvrdila, že nemožno poprieť zásadný zásah do jej práva na jej telesnú integritu (zranenia, zjazvenia, absolvované operačné zákroky, potreba ďalších operácií), slobodu (výrazné obmedzenia v súvislosti so zraneniami, rekonvalescenciou, atď., dané bez ohľadu na vôľu žalobkyne), dôstojnosť a súkromie (v súvislosti so starostlivosťou a hygienou po autonehode a následných operačných zákrokoch, potreba kontrol a pod.), na jej súkromný a rodinný život. Jej duševnú ujmu, ktorú detailne objektivizuje znalecký posudok F. A. (depresia, úzkostná porucha) nemožno subsumovať pod nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia. V odvolaní ďalej zopakovala obsah výpovede svedka I.

J., jej priateľa, a obsah výpovede svedka F. B., jej otca, zopakovala tiež obsah znaleckého posudku MUDr. Kudláča č. 09/2022.

2.4. Tvrdila, že vznik psychiatrických problémov, ktorý zasahuje do realizácie jej osobnostných práv, je tak závažným zásahom do jej práva na ochranu osobnosti, že konštatovanie súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žaloby je vyvodením nesprávnych skutkových zistení z vykonaného dokazovania, čím je daný odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Z dokazovania je zrejmé, že pred autonehodou netrpela žiadnymi psychickými problémami (ani menej závažnými), preto preukázané problémy majú priamy pôvod v predmetnej autonehode zavinennej žalovaným v 1. rade. Namietala, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevyporiadal so závermi znaleckého posudku, preto z rozsudku nie je zrejmé, ako tento dôkaz vyhodnotil, resp. či tento dôkaz považoval za svedčiaci v prospech presvedčenia súdu, že nárok uplatnený žalobkyňou má byť krytý náhradou za sťaženie spoločenského uplatnenia. Uvedené žalobkyňa považuje za inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čo je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP. Tvrdila, že súd prvej inštancie pochybil, keď nevykonal ňou navrhnutý dôkaz - výsluch znalca F. A., ktorý mohol bližšie ozrejmiť zistené závery a špecifikovať vplyv duševných porúch žalobkyne na jej osobnostné práva, čo považuje za naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Tvrdila, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP spočíva v tom, že súd prvej inštancie nesprávne neaplikoval na predmetnú právnu vec ustanovenia § 11 a 13 OZ, mal za to, že nároky žalobkyne sú kryté náhradou za sťaženie spoločenského uplatnenia a bolestným, čím vec nesprávne právne posúdil. V prípade, že sa odvolací súd nestotožní s jej odvolacou argumentáciou, žiadala, aby zohľadnil jej nepriaznivú finančnú situáciu a nepriznal náhrady trov konania žiadnej zo strán sporu z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

3. Žalovaný v 1. rade sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

4. Žalovaná v 2. rade vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že považuje rozsudok súdu prvej inštancie za zákonný, a vecne a právne správny. Súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie vo veci samej, a z vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. Rozsudok spĺňa všetky náležitosti podľa § 220 CSP, jeho odôvodnenie je úplné a preskúmateľné, a spôsobilé odstrániť právnu neistotu strán sporu. Súd prvej inštancie zrozumiteľne a jasne uviedol, ako vec ustálil a právne posúdil, a na základe akých vykonaných dôkazov a aplikáciou akých právnych noriem. Procesne postupoval správne a vec správne právne posúdil. Rozsudok súdu prvej inštancie je v zmysle čl. 5 základných princípov CSP. Uplatnené odvolacie dôvody nepovažovala za dané ani dôvodné. Súd prvej inštancie rozhodol v súlade aj so súdnou praxou (rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 9Co/50/2022 z 03.11.2022), čím tiež naplnil princíp právnej istoty. Žalobkyňa v odvolaní citovala odseky odôvodnenia (57., 9., 10., 11., 30.) rozsudku a opakovala svoju doterajšiu argumentáciu, z ktorou sa súd prvej inštancie v rozsudku vysporiadal. Nereflektovala na bod 58. rozsudku, podľa ktorého žalobkyňa nepreukázala, že jej nárok na zásah do jej osobnostných práv nebol pokrytý vyplateným bolestným či inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia (nálež ÚSSR sp.zn. I. ÚS 426/2014). Odvolací dôvod podľa § 356 ods. 1 písm. e) CSP (zrejme § 365) má byť podľa žalobkyne daný tým, že súd prvej inštancie nevykonal výsluch znalca F. A., čo nie je dôvodné, nakoľko súd prvej inštancie pripustil dôkaz predložený žalobkyňou vo forme Znaleckého posudku č. 09/2022 znalca F. A., ktorý bol vyčerpávajúci a nebolo potrebné postupovať ani § 208 ods. 3, pretože to nebolo účelné ani hospodárne, a strany sporu tento posudok nerozporovali kontraposudkom, keďže žalobkyňa odmietla podstúpiť ďalšie vyšetrenie. Preto bolo neprípustné tvrdenie žalobkyne, že v konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz, ktorý by znalecký posudok spochybňoval. Navyše nemala vedomosť o tom, že by žalobkyňa navrhla výsluch znalca F. A.. Súd prvej inštancie nevykonanie ďalších návrhov na dokazovanie zdôvodnil. Ďalej poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 26Co/39/2017, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 9Co/50/2022, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 10Co/21/2020. Tvrdila, že napriek závažnosti uvedeného prípadu, prežitých bolestiach a trvalých následkoch, v danom prípade nie sú splnené podmienky na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 OZ, lebo je obtiažne prísť k právnomu záveru, že dopravnou nehodou na základe ktorej prišlo k poškodeniu zdravia žalobkyne bola znížená jej dôstojnosť ako fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti ako základný zákonný predpoklad na priznanie nemajetkovej ujmy. Invalidita, zníženie schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť, obmedzenie v obvyklom spôsobe života, odkázanosť na pomoc inej osoby, dôsledky na súkromnú sféru života žalobkyne a prejav aj na jej psychickom stave boli kryté náhradou za sťaženie spoločenského uplatnenia. Poukázala na dohodu so žalobkyňou, ktorej predmetom bolo usporiadanie a uspokojenie všetkých nárokov žalobkyne na náhradu škody za sťaženie spoločenského uplatnenia, pričom žalobkyňa výslovne prehlásila, že touto dohodou sa všetky jej nároky

na náhradu škody za sťaženie spoločenského uplatnenia v súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou zo dňa 30.03.2018 považujú za uspokojené v celom rozsahu. Navrhovala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal jej nárok na 100 % náhrady trov odvolacieho konania.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7.1. Predmetom konania je nárok žalobkyne, ktorým sa domáhala voči žalovaným náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 120 000 eur tvrdiac, že v dôsledku dopravnej nehody je liečená psychiatrom z dôvodu psychických problémov v príčinnej súvislosti s autonehodou, prejavujúcich sa v pretrvávajúcej depresii prameniacej z prežitého traumatického zážitku pri autonehode, pri mnohých aktivitách je odkázaná na starostlivosť iných osôb, stratila možnosť pestovať športy, nemôže už žiť aktívny spoločenský ani partnerský život, nie je schopná ohnúť dolné končatiny ani v polovičnom rozsahu, je odkázaná na invalidný dôchodok, jej prípadné tehotenstvo by bolo vysoko rizikové, a má psychickú traumu z dopravných prostriedkov.

7.2. Zo zisteného skutkového stavu je nesporné, že žalobkyňa pri dopravnej nehode, ktorú zaviniť žalovaný v 1. rade, utrpela ujmu, ktorá mala vážny dosah na jej súkromný, rodinný a spoločenský život. Žalobkyni bol žalovanou v 2. rade odškodnený nárok na bolestné v sume celkom 40 176,15 eura, nárok na náhradu nákladov spojených s liečením v sume 1 559 eur, refundované právo na zdravotnú starostlivosť poskytnutú VŠZP v sume 15 944,54 eura, odškodnený nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 52 676 eur. Na základe Dohody o vysporiadaní nárokov na náhradu škody na zdraví zo dňa 23.09.2022 bola žalobkyni zvýšená náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia o 25%, t.j. o 13 169 eur (spolu náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 65 845 eur). Popri týchto nárokoch bola žalovanou v 2. rade žalobkyni poskytnutá náhrada nemocenských dávok v sume 1 942,30 eura a invalidný dôchodok v sume 2 486,92 eura s predpokladaným plnením do budúcnosti v sume 118 546,74 eura. Žalobkyňa si u žalovanej v 2. rade na základe predmetnej dopravnej nehody uplatnila aj nárok na náhradu straty na zárobku počas PN a po PN - rentu.

7.3 Súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania nepriznal. Na odvolanie žalobkyne je rozsudok súdu prvej inštancie predmetom prieskumu odvolacím súdom.

8. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

9. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadost'učinenie.

10. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadost'učinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

11. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

12. Podľa § 415 Občianskeho zákonníka, každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

13. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

14. Podľa § 444 Občianskeho zákonníka, pri škode na zdraví sa jednorazove odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia.

15. Podľa § 822 Občianskeho zákonníka, z poistenia zodpovednosti za škodu má poistený právo, aby v prípade poistnej udalosti poisťiteľ za neho nahradil podľa poistných podmienok škodu, za ktorú poistený zodpovedá.

16. Podľa § 2 ods. 1 a 2 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, bolesť je ujma spôsobená poškodením na zdraví, jeho liečením alebo odstraňovaním jeho následkov. Sťaženie spoločenského uplatnenia je stav v súvislosti s poškodením na zdraví, ktoré má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh (ďalej len „následok“).

17. Podľa § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, náhrada za bolesť sa poskytuje jednorazovo; musí byť primeraná zistenému poškodeniu na zdraví, priebehu liečenia alebo odstraňovaniu jeho následkov. Náhrada za bolesť sa poskytuje na základe lekárskeho posudku (§ 7 a 8). Sadzby bodového hodnotenia za bolesť sú ustanovené v prílohe č. 1 v I. a III. časti.

18. Podľa § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 437/2004 Z.z., o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sa poskytuje jednorazovo; musí byť primeraná povahe následkov a ich predpokladanému vývoju, a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti. Náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sa poskytuje na základe lekárskeho posudku (§ 7 a 8). Sadzby bodového hodnotenia za sťaženie spoločenského uplatnenia sú ustanovené v prílohe č. 1 v II. a IV. časti.

19. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve.

20. Podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení.

21. Podľa § 4 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

22. Podľa § 15 ods. 1 a 2 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať. Na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila.

23. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo z hľadiska zisteného skutkového stavu, citovaných zákonných ustanovení a odvolacích dôvodov, a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom z vykonaného dokazovania vyvodil i správny právny záver. Súdom prvej inštancie dospel k záveru, že zásah do osobnostných práv uplatnený žalobkyňou v tomto konaní je krytý inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia a náhrady za bolesť podľa zákona č. 437/2004 Z.z., ktorý vymedzuje priestor na zohľadnenie všetkých špecifických aspektov osobnosti dotknutej fyzickej osoby, vrátane jej psychickej sféry. Osobitne sa zaoberal psychickými problémami žalobkyne a uzavrel,

že aj tieto je možné subsumovať pod inštitút sťaženia spoločenského uplatnenia. Rovnako uzavrel, že permanentná bolesť žalobkyne je odškodňovaná na základe zákona č. 437/2004 Z.z., a náhrada za bolesť sa poskytuje na základe lekárskeho posudku a bodového hodnotenia jednorazovo a musí byť primeraná zistenému poškodeniu na zdraví, priebehu liečenia alebo odstraňovaniu jeho následkov. Obmedzenia žalobkyne, že nie je schopná ohnúť dolné končatiny, v dôsledku neurologických poškodení nevydrží dlhšiu dobu stáť, sedieť, či ležať, nie je spôsobilá vykonávať žiadne športové pohybové aktivity, je obmedzená vo sfére bežného života a má psychickú traumu z dopravných prostriedkov, tiež považoval za kryté inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia, dôvodiť, že majú preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony žalobkyne, na uspokojovanie jej životných a spoločenských potrieb a na plnenie jej spoločenských úloh. Aj táto náhrada sa poskytuje na základe lekárskeho posudku a musí byť primeraná povahe následkov a ich predpokladanému vývoju, a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti žalobkyne uplatniť sa v živote a v spoločnosti. K priznanému invalidnému dôchodku poukázal na vykonané dokazovanie, z ktorého vyplýva, že hoci bola žalobkyňa v posudzovanom čase určená miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť celkom 70 % bolo to s dôvetkom, že jej zdravotný stav sa môže meniť, nakoľko sú plánované ďalšie operácie, a zároveň, že žalobkyňa je pracovne zaraditeľná na trh práce, na prácu viac sedavého charakteru. Všetky tieto skutočnosti považoval súd prvej inštancie za významné pre odškodňovanie náhradou škody na zdraví, a nie vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Navyiac, invalidný dôchodok žalobkyne bol, a dlhodobo bude, odškodňovaný. Vysoká rizikovosť prípadného tehotenstva, ani vylúčenie druhého tehotenstva žalobkyne preukázané neboli, a aj prípadné rizikové tehotenstvo bude posudzované a odškodňované ako škoda na zdraví, a nie ako nemajetková ujma. Ujma utrpená žalobkyňou je krytá inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia a bolestného, pričom žalobkyňa už bola vyplatená náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 65 845 eur a náhrada za bolesť vo výške 40 176,15 eura. Preto nároky uplatnené žalobkyňou v tomto konaní považoval za nepriznateľné v rámci osobnostných nárokov titulom zásahu do osobnostných práv. Odvolací súd sa s uvedenými závermi súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožnil. Správny bol aj výrok o trovách konania, keďže aplikáciu ustanovenia § 257 CSP odôvodňujú dôvody osobitného zreteľa na strane žalobkyne, ktoré spočívajú v jej sociálnych a majetkových pomeroch. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok presvedčivo a v dostatočnej miere po právnej aj skutkovej stránke odôvodnil, vyčerpávajúco uviedol všetky svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec aj správne právne posúdil. Odvolací súd sa týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ďalej iba poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

24.1. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dodáva, že vo vzťahu k súbehu nároku na náhradu škody na zdraví za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia a ochranu osobnosti už boli v súdnej praxi prijaté právne závery. V tomto smere odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. mája 2014 sp.zn. 7Cdo/65/2013, ktorý bol zverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SR pod č. R 1/2015, ktorého právna veta znie „Ten istý skutkový dej môže v niektorom prípade zakladať tak nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej fyzickej osobe na jej osobnostných právach; tieto nároky treba dôsledne odlišovať a pri ich posudzovaní mať na zreteli nielen odlišnosť vzťahov, z ktorých sú vyvodzované, ale tiež právnej úpravy, ktorá sa na ne vzťahuje. Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov nemožno vyvodiť, že by sa v rámci odškodňovania bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia mal zohľadniť aj zásah do dôstojnosti, súkromia alebo rodinného života poškodeného.“. Ďalej odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 13. augusta 2014 sp.zn. I. ÚS 426/2014, z ktorého vyplýva, že je ústavne konformný a akceptovateľný záver súdu, podľa ktorého nárok špecificky upravený v ustanovení § 444 Občianskeho zákonníka a v zákone č. 437/2004 Z.z., nie je možné uplatňovať aj cez ustanovenie § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka týkajúce sa ochrany osobnosti. Ide teda o rozdielne právne názory dvoch najvyšších súdnych autorít. Podľa čl. 2 ods. 2 CSP právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Uvedené ustanovenie vychádza z princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a má zabrániť, aby rozhodnutia súdov boli prekvapivé. Za súdnu autoritu sa považuje tak Ústavný súd SR ako aj Najvyšší súd SR. Avšak v prípade existencie dvoch rozhodnutí súdnych autorít, ktorých závery

nie sú totožné, či dokonca sú protichodné, prípadné odchylenie sa súdu od rozhodnutia jednej z autorít a stotožnenie sa s rozhodnutím druhej nemožno považovať prekvapivé súdne rozhodnutie. Hoci vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR bolo publikované v Zbierke stanovísk NS pod č. R 1/2015, ide o výklad, ktorý v danej veci nie je formálne záväzný, i keď má vysokú vecnú autoritu. Rovnakú autoritu a zároveň formálnu nezáväznosť pre danú vec má aj neskoršie vydané uznesenie Ústavného súdu SR. Navyše odvolací súd poukazuje na Nález ústavného súdu sp.zn. I. ÚS 51/2014, podľa ktorého výskyt rozdielnych rozhodnutí v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach, je prirodzenou súčasťou v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva.

24.2. V danej veci sa žalobkyňa domáhala voči žalovaným náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 120 000 eur dôvodiac, že v dôsledku protiprávneho konania žalovaného v 1. rade, ako vinníka dopravnej nehody, došlo k neoprávnenému zásahu do jej osobnostných práv, keď utrpela závažné zranenia, je liečená psychiatrom z dôvodu psychických problémov v príčinnej súvislosti s autonehodou, prejavujúcich sa v pretrvávajúcej depresii prameniacej z prežitého traumatického zážitku pri autonehode, následnej liečby, opakovaného prežívania traumy v snoch, invalidity, neistoty z budúcnosti a rizikovosti prípadného tehotenstva. V dôsledku zranení žalobkyňa pociťuje permanentné bolesti a výrazné komplikácie v praktickom živote, ktoré ju poznamenávajú po psychickej stránke. Žalobkyňa nie je schopná ohnúť dolné končatiny ani v polovičnom rozsahu a v dôsledku neurologických poškodení nevydrží dlhšiu dobu stáť, sedieť, či ležať. Nie je spôsobilá vykonávať žiadne športové pohybové aktivity, ktorým sa v minulosti venovala, je odkázaná na invalidný dôchodok, je obmedzená vo sfére bežného života ako aj v oblasti rodinnej, jej prípadné tehotenstvo bude vysoko rizikové, má psychickú traumu z dopravných prostriedkov, najmä z autodopravy, nemôže sa realizovať sa v oblasti kozmetiky. Pri posudzovaní uplatneného nároku z hľadiska vyššie uvedených obmedzení žalobkyne, odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, dospel k záveru, že žalobkyňou tvrdený zásah do jej osobnostných práv je krytý inštitútom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a náhrady za bolesť podľa zákona č. 437/2004 Z.z.

25.1. Odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP sa pri posudzovaní danej veci zaoberal podstatnými námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní. S námietkou žalobkyne voči záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého uplatnený nárok za zásah do jej osobnostných práv je krytý inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia, resp. náhradou za bolesť, s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/65/2013 publikovaný v Zbierke stanovísk NS pod R 1/2015, sa odvolací súd nestotožnil, pričom poukazuje na svoje dôvody uvedené v bode 24. Pokiaľ žalobkyňa poukázala na uznesenie NS ČR sp.zn. 30Cdo/154/2007, uvedené rozhodnutie nemožno považovať za rozhodovacia prax najvyššej súdnej autority podľa čl. 2 CSP.

25.2. Ďalej žalobkyňa poukázala na vykonané dokazovanie znaleckým posudkom F. A., svoju výpoveď a ďalšie vykonané dôkazy, a tvrdila, že nemožno poprieť zásadný zásah do jej práva na jej telesnú integritu (zranenia, zjazvenia, absolvované operačné zákroky, potreba ďalších operácií), slobodu (výrazné obmedzenia v súvislosti so zraneniami, rekonvalescenciou, atď., dané bez ohľadu na vôľu žalobkyne), dôstojnosť a súkromie (v súvislosti so starostlivosťou a hygienou po autonehode a následných operačných zákrokoch, potreba kontrol a pod.), na jej súkromný a rodinný život. Uvedené tvrdenie odvolací súd nepovažoval za dôvodné. Súd prvej inštancie v bode 57. podrobne vyhodnotil jednotlivé následky, ktoré žalobkyňi vznikli v súvislosti s dopravnou nehodou a preukázateľne zasiahli do jej fyzickej a psychickej integrity. Jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo považoval obmedzenia žalobkyne vo sfére bežného života za kryté inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia, a bolesť pociťovanú žalobkyňou, vyhodnotil ako ujmu spôsobenú poškodením na zdraví, jeho liečením alebo odstraňovaním jeho následkov, ktorá je tiež odškodňovaná na základe zákona č. 437/2004 Z.z. Zaoberal sa aj obmedzením žalobkyne v pracovnej oblasti, a osobitne aj tvrdením žalobkyne o vysokej rizikovosti prípadnej tehotnosti a vylúčení prípadného druhého tehotenstva. Skutočnosť, že žalobkyňa s vyhodnotením vykonaného dokazovania nesúhlasí, ešte neznamená, že bolo nesprávne. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania vyvodil správne skutkové závery.

25.3. Tvrdenie žalobkyne, že jej psychické problémy majú priamy pôvod v autonehode zavinenej žalovaným v 1. rade, odvolací súd nemá dôvod spochybňovať. Stotožňuje sa však s právnym názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého zákon č. 437/2004 Z.z. vymedzuje priestor na zohľadnenie všetkých špecifických aspektov osobnosti dotknutej fyzickej osoby, a to vrátane jej psychickej sféry (v prípade najzávažnejších psychických stavov napríklad cez položku č. 254 alebo 255 časti II. prílohy č. 1 k cit. zákonu). Zároveň súd prvej inštancie uzavrel, že psychické problémy žalobkyne (prejavujúce sa či už hneď po dopravnej nehode alebo následne) je možné subsumovať pod inštitút sťaženia spoločenského uplatnenia (bod 57. napadnutého rozsudku).

25.4. Žalobkyňa ďalej namietala, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevyporiadal so závermi znaleckého posudku, preto z rozsudku nie je zrejmé, ako tento dôkaz vyhodnotil, resp. či tento dôkaz považoval za svedčiaci v prospech presvedčenia súdu, že nárok uplatnený žalobkyňou má byť krytý náhradou za sťaženie spoločenského uplatnenia. Uvedené žalobkyňa považovala za inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čo je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že vada konania vymedzená v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d) CSP je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručuje v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Požiadavky na riadne zdôvodnenie rozsudku súdu stanovuje ustanovenie § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Podľa neho v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Výkladom citovaného ustanovenia Civilného sporového poriadku pritom treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore úplný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, prípad, keď právne závery zo skutkových zistení pri žiadnej novej interpretácii nevyplývajú, a len všeobecné súhrnné zistenia špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvedené. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že rozhodnutie obsahuje skutkové zistenia, súdom prvej inštancie aplikované právne normy a právne závery, pre ktoré nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa atribúty riadne odôvodneného súdneho rozhodnutia. Vo vzťahu k znaleckému posudku č. 9/2022, ktorý žalobkyňa predložila v priebehu konania, súd prvej inštancie v bode 58. rozsudku uviedol, že tento poukazuje na psychické problémy žalobkyne s tým, že zákon č. 437/2004 Z.z. vymedzuje priestor na zohľadnenie všetkých špecifických aspektov osobnosti dotknutej fyzickej osoby, a to vrátane jej psychickej sféry (v prípade najzávažnejších psychických stavov napríklad cez položku č. 254 alebo 255 časti II. prílohy č. 1 k cit. zákonu). A uzavrel, že psychické problémy žalobkyne (prejavujúce sa či už hneď po dopravnej nehode alebo následne) je možné subsumovať pod inštitút sťaženia spoločenského uplatnenia.

25.5. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že súd prvej inštancie pochybil, keď nevykonal ňou navrhnutý dôkaz - výsluch znalca F. A., ktorý mohol bližšie ozrejmiť zistené závery a špecifikovať vplyv duševných porúch žalobkyne na jej osobnostné práva, čo považovala za naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, s uvedeným tvrdením sa odvolací súd nestotožnil. Súd prvej inštancie nevykonal návrh žalovaného v 1. rade na doplnenie dokazovania výsluchom znalca MUDr. Mareka Kudláča, výsluchom F. I. E., uložením povinnosti žalobkyni predložiť lekársku správu (prepúšťaciu správu) z NRC Kováčová a vyžiadaním správy z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny o pokusoch žalobkyne sa zamestnať, čo zdôvodnil v bode 59. napadnutého rozsudku. Z obsahu spisu odvolací súd nezistil návrh žalobkyne na vykonanie dokazovania výsluchom F. F. A.. Dokonca na pojednávaní dňa 24.11.2022, kedy bol vyhlásený rozsudok, žalobkyňa navrhla, aby súd prvej inštancie na uplatnené prostriedky procesnej obrany žalovaného v 1. rade (okrem iného výsluch F. A.) neprihliadal.

26. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

27.1. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP.

27.2. Žalovanému v 1. rade právo na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni nepriznal, keďže si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a podľa obsahu spisu mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli. Postupoval tak v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonomiu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.02.2018 sp.zn. 7Cdo/14/2018).

27.3. Žalobkyňa v odvolaní žiadala, aby odvolací súd, v prípade, že sa nestotožní s jej odvolacou argumentáciou, zohľadnil jej nepriaznivú finančnú situáciu a nepriznal náhrady trov konania žiadnej zo strán sporu z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Odvolanie bolo právnomu zástupcovi žalovaného v 1. rade doručené dňa 22.01.2023 a právnej zástupkyňi žalovanej v 2. rade dňa 19.01.2023. Žalovaný v 2. rade sa k odvolaniu žalobkyne písomne nevyjadril. Žalovaná v 2. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne na jej požiadavku nepriznať trovy konania žiadnej zo strán sporu nereagovala. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel, zhodne so súdom prvej inštancie, k záveru, že vo veci sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, pre výnimočné nepriznanie náhrady trov odvolacieho konania, ktoré spočívajú v sociálnych a majetkových pomeroch žalobkyne, preto žalovanej v 2. rade právo na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňi nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).